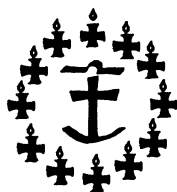

PINGSTDAGEN

P E N T E C O S T E S

Text Apg 2. 1–11. Predikan Lars Borgström, Uppsala

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Låt oss be:

Kom, helige Ande, du som upplyser våra hjärtan och låter oss se Kristi härlighet.

Kom till din kyrka och hjälp henne att vittna med kraft och glädje om den Guds kärlek, som drev Honom att utge sin egen Son för att vi skulle räddas.

Låt evangelium bli predikat med makt och myndighet, så glädjefullt som det är, så att alla ögon öppnas och alla hjärtan fylls av längtan efter din frälsning.

Låt ditt ljus lysa i mörkret, så att vi förstår mörkrets tröstlöshet och dras till den härlighet som strålar fram ur Kristi ansikte.

Helige Ande, fräls oss. Amen.

Jesus hade såsom uppstånden vid sin himmelfärd sagt sina lärjungar, att "när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns" (Apg. 1: 8). Tio dagar hade nu förflutit. Lärjungarna var samlade. De hade troget hållit Jesu bud och i väntan på Anden stannat kvar i Jerusalem. På deras hjärtans altare hade bönsens eld inte slocknat. Den brann allt klarare och renare ju närmare pingst man kom. Och nu, på pingstdagens morgon, skedde det stora undret,

...då föll Andens eld

Plötsligt hördes från himlen ett starkt dån. Det lät som när en våldsamt storm drar fram. Det brusade och dånnet uppfyllde hela huset där de satt. Fladdrande lågor såsom av eld visade sig. De fördelade sig och visade sig strax såsom en flammande låga över varje huvud. De blev beklädda med kraft från höjden (Luk. 24: 49), de blev uppfyllda av helig Ande och "började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala" (Apg. 2: 4).

Människor från alla håll strömmade samman. En del häpnade över vad de såg och hörde, andra hånade lärjungarna och sade: "De har druckit sig fulla av sött vin" (Apg. 2: 13).

Då trädde Petrus, lärjungarnas ledare och talesman, fram och talade, och det blev en mäktig predikan. Först tillbakavisade han beskyllningen att de var berusade, det som hade skett var istället den mäktiga uppfyllelsen av Guds gamla löfte hos profeten Joel att utgjuta sin Ande: "Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande över allt kött." (Apg. 2: 17). Nu hade alltså de sista dagarna kommit, den tid då evangeliet om det fullbordade frälsningsverket predikas intill den dag då Jesus kommer åter i härlighet på Himmelens skyar. Sedan talade Petrus om Jesus, hurdan Han hade varit, och vad de, israeliterna, hade gjort med Honom: spikat fast Honom på korset och dödat Honom. Petrus talade också om vad Gud sedan hade gjort med Honom: Uppväckt Honom och upphöjt Honom med sin högra hand.

Helt oförskräckt, uppfyllt av den helige Ande, kastade han dem i ansiktet sanningen, att denne Jesus, som de hade korsfäst, Honom hade Gud, den Allsmäktige, uppväckt! Hans ord blev spjut och pilar. De som hörde dem fick ett styng i hjärtat. De förstod att de hade korsfäst härlighetens Herre (1 Kor. 2: 8) och nu var Han uppväckt till liv igen! Och inte bara det! Han hade också blivit upphöjd till Faderns högra sida, mottagit allmakten och skall nu bekämpa alla Guds fiender tills de lagts som en fotpall under Guds fötter (Apg. 2: 29-34). Bävande av fruktan, med hugg i sina hjärtan, frågade de på nåd och onåd Petrus och de andra apostlarna: "Bröder, vad skall vi göra?" (Apg. 2: 37). Då fick de det apostoliska svaret: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlättna. Då skall ni få den helige Ande som

gåva. Ty löftet gäller er och era barn och alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud kallar" (Apg. 2: 39).

Det uppstod en mäktig rörelse av Petrus predikan. Men vad var det Petrus predikade som hade en så kraftfull verkan? Låt oss först säga vad han *inte* predikade. Han uppehöll sig *inte* vid det stora Andeunder som han själv just fått uppleva. Hur fantastiskt detta än var kunde det inte föra någon människa till tro. Han predikade *inte* om vad han själv fått uppleva. Han predikade ännu mindre för dem att de nu själva skulle lägga sig vinn om att få tungotalets gåva. Jag kan tänka mig att många predikningar idag handlar om hur man skall uppfyllas med den helige Ande och som ett tecken på detta få tungotalets gåva. Men så predikade inte Petrus. Han predikade Kristus! Han predikade lagen för dem, han talade om för dem hur illa de handlat mot Gud och Hans enfödde Son. Han sade dem rakt upp i ansiktet som det var, att de tillhörde ett bortvänt släkte (Apg. 2: 41). Detta gav dem ett styng i hjärtat. De såg att de var förtappade och frågade stammande: "Bröder, vad skall vi göra?" Så fick Petrus predika evangeliet om syndernas förlåtelse för den som kommer till Jesu Kristus för dem, med den fantastiska följden att antalet lärjungar den dagen ökade med omkring tre tusen (Apg. 2: 41).

Men är det då fel att uppfyllas av den helige Ande? Nej, långt ifrån! Det är en absolut nödvändighet att ta emot den Helige Ande. Den som inte har den helige Ande boende i sitt hjärta är ingen kristen. Det är bara det att det inte går till såsom en del svärmare gärna föreställer sig det. Petrus talade i sin pingstpredikan om att få den helige Ande som gåva. Men han sade inte till åhörarna att dessa nu skulle vara med om ett nytt pingstunder med eldstungor från himlen och börja tala i tungor. Det var ju en engångsföreteelse i frälsningshistorien, uppfyllelsen av Joels profetia. Han gav dem istället det apostoliska svaret: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlättna. *Då skall ni få den helige Ande som gåva*" (Apg. 2: 38).

Den helige Ande predikar lag, vad Gud kräver, och evangelium, vad Gud skänker, för människan och för henne på det sättet till Jesus Kristus vår Frälsare. Detta hade Jesus själv sagt om Anden, Hjälparen, som Han skulle sända: "Och när Han kommer, skall Han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom" (Joh. 16: 8). Genom lagen överbevisar Anden om synd och genom evangeliet visar Han människorna på en rättfärdighet, Kristi fullkomliga rättfärdighet, som de får ta emot som en gåva. Utan Jesus, utan tron på Honom, återstår bara domen.

Det är genom att *höra* Guds Ord till dom och frälsning vi tar emot den helige Ande, inte genom spektakulära mirakler. Paulus skriver till församlingen i Galatien: "Ni dåraktiga galater! Vem har förhäxat er, ni som har fått Jesus Kristus framställt för era ögon som korsfäst? Endast det vill jag veta: tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro?" (Gal. 3: 1-2). Det underförstådda svaret är naturligtvis att de en gång hade tagit emot Anden genom att lyssna i tro, men nu höll på att avfalla genom att lägga egna gärningar vid sidan av Jesu fullbordade verk.

Även om det första pingstundret, med Andens synliga utgjutande i form av eldstungor under då och väldiga rörelser, var en engångsföreteelse, är det inte så att Anden har upphört med sin verksamhet. Nej, i den helige Andes kraft gick sedan apostlarna ut i hela världen och predikade evangeliet om syndernas förlåtelse i Jesu namn och blod. Själva förkunnelsens ord är Ande och liv (Joh. 6: 41). Varje gång evangeliet predikas rent och klart är den helige Ande å färde. Därför kan jag frimodigt säga, så visst det är Guds Ord som förkunnas från denna predikstol, och så visst du är öppen och mottaglig för vad som predikas, att även

...nu faller Andens eld

Jag vet inte om du som hör denna sentida pingstpredikan är bättre än de israeliter som hörde Petrus första pingstpredikan. Kanske är det så, och att du redan har det rätt ställt med Gud. Om du redan älskar Gud är det bra. Det största och främsta budet lyder nämligen: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd" (Matt. 22: 37). Är det så att du av hela ditt hjärta, hela din själ och hela ditt förstånd älskar Jesus din Herre? I så fall vill du alltid villigt och glatt lyda Honom. Synden hatar du lika mycket som Han själv hatar den. Du vill aldrig göra vad ont är och gör det inte heller. Du vet ju hur mycket det bedrövar din Herre och Frälsare och skulle aldrig någonsin, om du nu verkligen älskar Honom så mycket som du skall, göra någon synd. Du vet ju hur fruktansvärd varje synd är och hur mycket den kostat Guds Son av lidande på korset.

Synden är ju inte något som vi får ta det lättvindigt med. Gud gör i alla fall inte det. Det är inte som många människor tänker utifrån en "modern, human" gudsbild: "Gud är ju så god" och "Gud förlåter mig säkert det som jag råkat göra fel". Den moderna, icke-kristna människan lever i dessa falska föreställningar och känner sig därför trygg och säker. O, tänk, vilken tragedi!

Det är ju tvärtom så att ingen som syndar får komma till himmelen. David frågar ”HERRE, vem får vistas på ditt heliga berg?” (Ps. 15: 1). Och svaret är: ”Den som lever fullkomligt och handlar rättfärdigt, den som talar sanning av hjärtat, den som inte baktalar med sin tunga, inte handlar illa mot sin nästa och inte vanäras sin granne [---] Den som handlar så skall aldrig vackla” (Ps. 15: 2-3, 5). Händerna får alltså inte ha utfört några syndiga gärningar och över läpparna får inga lögnar passera. Den som så har levt sitt liv får gå upp på HERRENS berg, får komma till Gud i Himmelen. Porten dit in är så trång att ingen synd får passera därigenom. Detta vore fullständigt otänkbart. Tänk att komma med synder inför den Helige i Himmelen och tro att Himmelens port skulle stå på vid gavel! Vilken dårskap! Vi har HERRENS egna ord på att ”endast den som lever fullkomligt och handlar rättfärdigt, den som talar sanning av hjärtat” o.s.v. skall få ”vistas på Hans heliga berg”. Likaså står det i 5 Mos. 27: 26: ”Förbannad är den som inte upprätthåller alla ord i denna lag genom att följa den”.

Dessa gammaltestamentliga ställen är på intet sätt överspelade i Nya testamentet. Paulus stryker under det sistnämnda stället genom att citera det i Gal 3: 10. Gud har inte förändrats eller prutat av på sina krav över tiden. Han är och förblir ”ljusens Fader, hos vilken ingen förändring sker och ingen växling mellan ljus och mörker” (Jak. 1: 17).

Du som känner din synd och förstår att du inte är som Gud vill att du skall vara, du som inser att du genom dina synder varit med om att korsfästa Guds Son och förökat Hans plågor, till dig vill jag säga: Se den på korset upphöjde Frälsaren, ”se, Guds Lamm, som tar bort världens synd. ”Jesus har frälst oss från den kommande vredesdomen” (1 Tess. 1: 10). Den som tar sin tillflykt till Frälsaren, d.v.s. tror på Honom, har blivit omvänd och frälst. Den som söker sig till Jesus tas utan undantag emot. ”Den som kommer till mig”, säger Han, ”skall jag aldrig någonsin kasta ut” (Joh. 6: 37).

Hur stark måste då din tro vara för att du skall få räkna dig som kristen och ett frälst Guds barn? Den frågan är lätt att besvara. Det är nämligen inte tron som frälser oss utan Jesus. Hur svag och flämtande din tro än är, ja vore den inte mer än en liten gnista, skulle den ändå vara en frälsande tro. Detta därför att Jesus, som din tro vänder sig mot och vill ha hjälp av, är allsmäktig. Tron är bara den tomma handen som tar emot frälsningens gåva. Vi blir inte frälsta p.g.a. tron som det ibland slarvigt sägs. Vi blir frälsta p.g.a. Jesus. Frälsningen är däremot *av* eller *genom* tron.

Pingstens gode helige Ande vill måla Jesus såsom korsfäst inför dina ögon. Stå Honom nu inte emot, utan ta emot Hans budskap då Han idag säger dig att *alla* dina synder är förlättna i Jesu namn och blod. Då har Han fått utföra sitt verk med dig. Då är du ett frälst Guds barn. Amen.

Låt oss be:

*Lovad vare Gud och välsignad i evighet
som med sitt Ord tröstar, lär, varnar och förmanar oss.
Hans helige Ande stadfäste Ordet i våra hjärtan
så att vi inte må vara glömska hörare
utan dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålmod
intill änden och varda saliga.*

Amen.